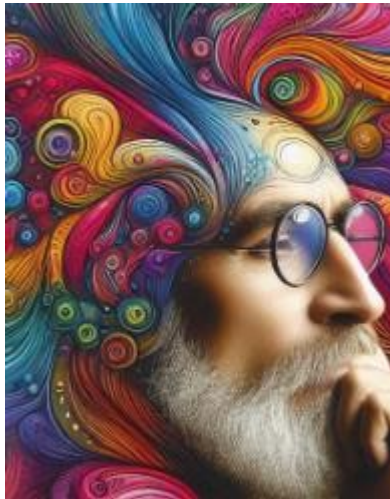

Alma

SunKuWriter
Magazine juni 2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com Sunkuwriter
Beweging

#SunKuWriter

Lege nachten,
ziel echoot stilte, leegte in
mij.

Gedachten wervelen, de
lucht gevangen zonder
plaats, ik adem tot ik stik.

Geen tijd, geen plaats,
wachtend in de
schaduwen, bestaand
zonder licht, zonder lucht.

In de schaduwen van het uiterlijk, gecamoufleerd, ben ik geschilderd en werkelijk
veranderd. Zonder bewustzijn verlies ik mezelf in de diepe geest van geluid.

Gebroken in stukken, ideeën die verdampen als mist. Het leven stroomt, transparant,
zonder boodschapper... alleen ik, met mezelf.

Schaduwen fluisteren geheimen, de
koude maan verwarmt.

Woorden dansen leeg, doelloos, zonder echo. Losse letters, zonder bestemming,
zoals ik: een pen die vergeten is hoe dromen te schrijven.

Ik schrijf zonder te lezen, woorden dansen in de magie van gescheurd papier. Licht
en schaduw verstrengeld, geheimen verborgen in de inkt.

Dromen van inkt, vervagende herinneringen, wazige, rusteloze ideeën. Vormloze
krabbels, sporen verloren in de dans van de geest.

Herinneringen
opgeslagen, herboren in
het heden, toekomst
begraven.

Ik ben een spiegel zonder beeld, gebroken in de ziel, zonder reflectie in de tijd. Als ik
mezelf zie, val ik uiteen in de reflectie: een verschijning die oplost.

Rook danst in de lucht,
gedachten draaien rond,
echo's ruisen.

De dichter schrijft niet,
tranen worden woorden,
stilte spreekt.

De ziel, onzichtbaar voor het oog, maar voelbaar in het hart.
Fluistert geheimen die niemand hoort,
Want misschien is de ziel slechts de echo van wat we zijn.

Op het spoor van de tijd
ren ik glimlachend
achteruit, waanzin bloeit.

Ik ben wat ik voel, zonder betekenis. Misschien is er helemaal geen betekenis, alleen een achteruitversnelling, een ontsnapping in leegte. In de stilte zijn woorden mijn toevluchtsoord, los, ongebonden.

Soms ben ik een verloren universum, een nacht zonder sterren, een maan die zich verstoppt. Ik vlucht de duisternis in, waar niemand me kan vinden, maar misschien ontdekken ze me wel.

Mijn geschreeuw is niet van mezelf, het zijn echo's van stemmen die in mijn hoofd dansen. Het doorboort me door de stilte die niemand hoort, maar schreeuwt zo luid in me.

De tijd wervelt, zonder
verleden om het te
verzwaren, het heden
glijdt weg.

Mogen de woorden wind zijn,
zonder vleugels, zonder
bestemming,
een enkele gedachte verloren in de oneindigheid.

Mijn schaduw verlicht me, een licht zonder details, een vluchtige reflectie. Soms lijkt hij niet te bestaan, maar hij is er altijd, dansend in het zonlicht.

De woorden die ik niet schrijf verstikken me,
ze worden niet gelezen, maar ze dansen in mijn gedachten.
Verzen zonder rijm, in mijn hoofd, zonder na te denken.

In de stilte van de nacht,
een echo in de geest danst,
woorden komen tot leven.

De wereld is het gedicht waarvan we dromen maar dat we niet schrijven. Ik leef in een universum waar schrijven danst zonder woorden.

In het universum van letters dansen
woorden, verliefd. Een sonnet is
geboren.

De ziel die huilt, op de
piano weerklinkt pijn,
melodie en liefde.

Leegte weerklinkt in mijn borst,
een figuur die danst in het donker,
ik ben een maanloze nacht.

In de duisternis van de ziel
heeft het licht zijn kalmte
verloren. Alleen jouw
leidende ster schijnt in de
melancholie.

Stilte schreeuwt in de
menigte, stemmen echoën
zonder richting. Woorden van
de nacht, waarheid in
duisternis.

Woorden zijn mijn huid, letters mijn bloed. Papier is het universum waar ik adem.
Zonder schrijven ben ik leeg, ben ik niets.

In de schemering ben ik licht dat danst, gefluister dat omhelst. Tussen waanzin en het
gewicht van het bestaan schrijf ik oneindigheid.

Ik ben de gek met de pen,
waar fantasie danst en losbreekt. Papier
verteert, inkt druipt,
brandende tranen die het hart draagt.

Zonder schrijven ben ik een schaduw in de tijd. Ik stop, ik stagneer, waar woorden
sterven en stilte me neerhaalt. Alleen in letters adem ik.

Elk woord is een hartslag, elke zin
de lucht die ik inadem. Zonder hen
brokkel ik af in leegte.

Blikken die spreken,
jaren die voorbijgaan,
Gevoelens die me drukken.

Gedachten die liggen,
doordringen de blik, waar
ik soms sterf.

In de oceaan van het schrijven, waar druppels universums worden, lijdt ik schipbreuk
door teksten die sirenenliederen zingen. Gehypnotiseerd zak ik weg in eindeloze
verzen.

Mijn reis is een boot zonder haven, een schipbreuk die de zee kiest. Varen is leven,
de wereld der werelden is dromen.

Ik bereid de inkt voor als iemand die de ziel scherpt. Mijn bloed, mijn woorden, de
oorlog die ik voer in eindeloze zinnen. Ik win nooit, maar ik ga door.

In de leegte van het denken, vind ik mezelf verloren,

op een plek die niet mijn schuilplaats is.
Voorbij het denkbeeldige is stilte een vriend.

Verloren in de tijd, gevonden
in de ruimte, draai ik rond,
ideeën komen en gaan.

Ik ben alles wat ik voel, maar ik maak mezelf leeg in losse woorden die
ronddansen en wachten om zinnen te vormen... Betekenis? Misschien alleen in
chaos.

In de uitgestrektheid van de leegte, waar het denken verloren gaat, hang ik tussen
ideeën die dansen in de ruimte.

Hart in stilte,
in de opgesloten lucht,
zonder adem. Liefde? Alleen
in de wind.

Woorden ontsnappen, ze dansen in de leegte. Ze zijn niet van mij of van jou, ze zijn
van de wind. In het ritme van de cadans verlies ik mezelf in de woorden die oplossen
in de lucht.

Ik ben vrij, maar gebonden aan vrijheid,
ik draag het lot van gebonden zijn, mijn
eigen ongeluk, mijn lot.

Inkt uit de aderen,
op leeg papier danst, kunst
is geboren.

Gedachten die stromen als de zee, woorden die dansen tussen het eenvoudige en
het complexe. Zinnen zonder reden, maar met ziel.

De woorden dansen in de chaos, botsen en vluchten voordat ik ze kan vangen. Ik vraag ze
om vleugels, maar het enige wat ze me nalaten is stilte.

In de kunst wilde ik van
je houden, ik vloog door
verre hemelen, en
uiteindelijk was je hier.

Ik vloog over een afgrond van de ziel, de waanzin van de val omarmend. Toen ik viel, stond ik nooit meer op. Alleen de echo van de klap en de duizeligheid hielden me gezelschap.

Eenzaamheid, reik me de hand. Jij bent de broer die de vereniging scheidde, maar in de ziel altijd bleef.

Merkttekens op de ziel, ze
verwonden, ze treffen het
wezen. De nacht verlicht.

In jouw blik, de zee van liefde. Ik sprong van de boot, ik zonk alleen om jou te zien. Ik zwom, ik zwom en ik kon je niet vinden.

Bevlekt met inkt, woorden dansen in chaos. Stilte weerklinkt, stukken van mij lossen op.

Ik ben de stem van de stilte,
een schreeuw die door het
schrijven weerklinkt,
vervreemd geluid.

Ik heb uit het woord gestolen wat de ziel verborg. Ik ontdeed het van zijn betekenis, rukte het gewicht ervan af. Toen ik op zoek ging naar de pijn, vluchtte die als een schaduw in de zon.

Ik scheurde woorden eruit,
blootgestelde huid, gevoel
uit mijn ziel gegoten.

Denken is een hamer die op de ziel slaat. Ik laat het stromen, maar het ervoor en erna wegen zwaar. Gevoelens? Het zijn gewoon... gevoelens.

Gedachten verspreiden
zich, wolken doorkruisen de
blauwe lucht, ik ontmoet
mijn God.

Ik ben slechts een dirigent, de inkt is de ziel die uitvloeit op het papier. Ik weet niet zeker of er plichten zijn bij het schrijven, maar ik volg, want schrijven is ademen.

Woorden vliegen in de lucht, ze dansen met sterren, plim! Maanlicht verlicht liefde. Gewoon zijn, observeren, schrijven... en er gebeurt stilte.

De ziel van de dichter, pijn die brandt,
ontwaakt in het leven, koppige
lijdensweg. Banden vallen weg, ademen
vrij,
ongeleefde verstikkingen, poëzie die inspireert.

De stromen van gedachten, eenzaam in hun stroom, leiden me naar de leegte van een enkele gedachte. Eenzamer dan de stilte zelf.

Leeg in mij, vol van mij. Adem in, adem uit. De cyclus danst, de borst zingt, de stilte schreeuwt.

De pen danst over het papier, stijgt en daalt, maakt krassen die tot leven komen. Efemere momenten van zijn en voelen, waarin wordt benadrukt wat er gebeurt.

Ik houd de pen vast als iemand die een zwaard hanteert, klaar om door de stilte te scheuren. In de ledigheid van het moment steek ik een sigaret op en bereid ik me voor op een volgende streek op de lege pagina.

Elk woord dat ik schrijf draagt de woede van mijn borstkas. Verhalen die in mijn ziel gevangen zitten en die zelfs papier niet kan bevrijden.

De pen danst, inkt vloeit, haat en
liefde, gif om te verwonden.
Het verwelkomt of duwt weg, zonder einde in zicht.

Dichters hebben altijd gelijk,
in de liefde zijn ze pure
emotie. Reden? Alleen in het
hart.

Vandaag leun ik tegen de woorden,
ik creëer een stilte die sust,

Ik val in slaap in de gezelligheid van de zin.

Op het kruispunt van het leven, waar de tijd afscheid neemt, vinden we immense leegte. Toegeven is geen zwakte, het is de kunst om mee te stromen met het universum.

Verlangen is een verloren schip, varend op de zee van het onmogelijke. Blind volg ik de wind van verlangen.

Op de rails van de hemel,
verenigd in eenzaamheid,
gaan ze. Harten tevergeefs.

Op de reis naar mysterie openbaart de afwezigheid van een geheim zich, zo eenvoudig en complex als een zonsondergang die danst aan de horizon.

Woorden zijn de echo van stilte, die de mond geheim houdt, maar het hart schreeuwt in de wind.

In de duizeling van angst,
glorie verborgen in stilte,
vlam zonder vuur.

De vermoeide pen,
laat tranen achter in het
papier, inkt die zwijgt.

In de leegte van de ziel,
de stilte van de menigte,
alleen en niet alleen.

Alleen woorden kennen het gewicht van de stilte. Ik schreef voor jou, maar uiteindelijk schreef ik voor de eenzaamheid die in mij bleef.

Ik draag woorden, lichte
verzen op mijn adem,

poëzie vliegt.

In woorden onthul ik geheimen die de ziel verzwijgt en het hart bewaart. In de

oceaan van tranen,
duik ik in woorden, vind ik mezelf
in de diepte.

Ik schrijf verzen in mijn
ziel, eenzaamheid die me
sust, gezelschap dat niet
zwijgt.

Toen ik stopte, sprak de stilte.
Pen in de hand, leegte op papier. Woorden
vluchtten, de essentie bleef.

Ik ren door de tijd, woorden dansen, geschreven zonder te stoppen. De tijd vlucht,
maar ik schrijf om het te vangen.

Tussen de wolken van de alchemie van het schrijven, leef je en voel je. Pas dan, met
de pen in de hand, gebeurt de magie.

Tussen leegte en geluid verlies ik mezelf in de woorden die me vinden. Ah, hoe
zoet is de echo van wat geschreven is.

In het schrijven verlies ik mezelf,
in de ziel vind ik eindelijk mezelf,
woorden voelen.

In de afwezigheid van
woorden omarmt de
duisternis mij.
De kracht van woorden, het licht dat erdoorheen gaat.

Voelen en niet zien,
kijken naar het verborgen
mysterie, de dingen
vervormd.

In de bochten van het leven, s p e e l t het lot. Ogen kruisen, woorden botsen.
Tussen het moment en de oneindigheid, zijn we ongelukken van o n s z e l f.

In de koude stilte,
huilt de ziel in verzen, hart
gevangen.

Woorden in ketens, toch vliegen ze. Geschreven voor wie leest, bevrijden ze het
hart.

In de adem van de wind
bevrozen blikken de tijd, een
eeuwig moment.

Tijd is een paradox: je leeft en sterft erin. Het moment is echter wat ons ontglipt.

Schrijven is leven zonder te overleven,
een sprookjesachtige vlucht in het
bestaan.

Het verbergt zich in de tijd,
het wordt gevonden in
woorden.

Liefde is een vlam,
die verwarmt en ook brandt. Pijn
blijft in de ziel.

Verblind door woorden zie ik de wereld.
Ik schrijf ze op, ik verlies mezelf in de
diepte. Helderheid bedwelmt, diepe stilte.

Gesloten in het nu,
schrijven losgelaten in de
lucht, kalmte pulserend.

Hoe vang je verdriet in woorden? Het kan niet geschreven worden, het kan
gevoeld worden. Het verbergt zich in de pijn en smart die je al hebt ervaren.

In de zee van het leven,
uitgestrekte blauwe hoop,
is verdriet verdund.

Woorden wachten, stil, noch
verdrietig noch dood, ze leven
wanneer we ze aanraken.

Gevoelens in woorden, een universum in een enkel moment.

Woorden zijn als zaadjes in het hart, ze ontkiemen na verloop van tijd. We zoeken naar de juiste, maar het moment is vluchtig. Uiteindelijk is er altijd een stilte die uitroept wat niet gezegd is.

Stemmen uit de oneindigheid echoën, kreten die ontwaken. De werkelijkheid fluistert, hoor je het?

Gevoelens zijn woorden, tekens
achtergelaten in de tijd, levens
vastgelegd.

In de stilte van woorden voelen zij
die ze niet lezen ze niet. Maar we
reizen erin.

Tussen de mist,
nacht en verlangen dansen,
mediteer ik in de verte.

Voelen is leven,
de zintuigen navigeren, de
ziel trilt.

Ik ben alleen,
de echo van mijn alleen
zijn, stilte schreeuwt.

In het centrum van mijn
wezen, bitter en
zeldzaam, zweef ik,
mijn geest duikt.

In de stilte van het zijn rijst
een eenzame missie op, een
echo in de leegte.

De sterren dansen,
een wolk die snel voorbijgaat,
alles is vluchtig.

Hier ben ik, verstrikt in het zijn, gewoon zijn. In

de duisternis vind ik helderheid,
hoe meer schaduw, hoe meer soberheid.
De ziel danst in de stilte.

Ik kijk naar mezelf, ik
schrijf. Komma en punt, ik
bouw, ik vernietig, ik ben
herboren op de afgrond.
Mijn schreeuw is om opnieuw te bouwen

Ik ben het, alleen ik, zonder de ik die alle ikken zijn die mij niet zijn. Tussen alles en
niets ben ik de voorbijgaande wind.

Ik kijk naar de horizon en denk... jij bent hier. Het is waar, je bent hier. In de stilte
van de dageraad, de zekerheid van je zijn.

Ik ben en ik denk, ik ben het vergeten... maar misschien is vergeten alleen maar
een herinnering dat niet alles onthouden hoeft te worden.

Zware gedachten,
als een wolk die zich ontlaadt,
een ziel die huilt.

Jou voelen is als dansen met de wind, zonder je aan te raken, maar met mijn ziel die wervelt.

Ik ren, ik ren, ik verdwaal. Ik wil alleen maar rennen, vliegen zonder bestemming. Vrijheid danst in mijn voetstappen.

Schrijven trilt,
letters vliegen in de
immense, dans van het
zeggen.

Hoe vaak struikelt het hart en danst het toch? Denken, een vreemde handeling,
Vreemd zijn aan denken,
Of gewoon denken over zijn?

Vreemd is wat ons omringt,
onzichtbaar maar zo duidelijk,
vreemdheid die ons omarmt.

Gecommandeerd worden zonder wil,
hart in de knoop, ziel stil. Vrijheid,
waar blijf je?

Eeuwig leven,
leven en houden.
Nooit leeg,
we dragen altijd onze ziel, vol
herinneringen.

Ik meng ideeën,
verdun, scheid, creëer
opnieuw werelden.

In de kunst van het creëren is elke dag een nieuw leeg canvas. Creëren, herscheppen
en opnieuw creëren ... het is de oneindige dans van de verbeelding!

Creëren is een leegte vol werelden,

waar niets danst met afwezigheid en
verbeelding de echo van stilte is.

Melancholisch lot,
een last gedragen door de tijd, een
adem zonder verlichting.

Illusie is het penseel van het leven, waarheid is het doek. Hoe meer we schilderen, hoe
meer paden er ontstaan.

Geabsorbeerd in gedachten,
verpletterd, uiteengereten,
word ik versterkt herboren.

Gedachten dansen, blikken
gevangen in tijd, eeuwig
geheugen.

Verloren in de ruimte, waar
de ruimte immens is, maar
ik geen grond heb.

Afwezig, ik dwaal af. Ik
zoek mezelf in de leegte,
ik verlies mezelf in de
echo.

Ik dwaal tussen de woorden, als iemand die danst met de wind. Ik leun tegen de juiste
aan en laat me in een adem los.

Tussen verbeelding en echte verbeelding bevindt zich een vlucht. Vliegen met de
volledige sensatie van vliegen is de kunst die ons verheft.

Deze vloeistof die stolt en giet zonder eruit te vloeien... een mysterie dat door de ziel
stroomt.

Elk moment wordt geboren en herboren,
de tijd ontgaat ons, maar we gaan
verder.

Ik wandel in de bries, pulserend leven.

Vreugde en ontevredenheid,
zelfs als je tevreden bent, ijdel.
Leven, tegenstrijdigheid.

Ziel danst, schaduw omarmt,
lichtheid en gewicht in volle gratie.
Zijn dat zon is, zijn dat voorbijgaat.

Wind die danst,
rusteloze geest ontmoet, licht
dat vooruitgaat.

Licht dat schijnt,
een wezen dat zich
openbaart, eeuwig. Een
weerspiegeling van de ziel.

Woorden draaien, gedachten dansen. Het omgekeerde van denken is ook een vers.

Woorden dansen,
in een vers dat betovert,
magie stijgt.

Verdriet in de lucht,
Vleugels van vrijheid
gaan, keren terug in het
hart.